

[Aksel Møller.]

man fik? Ja, man har sørget for, at det økonomiske pres er holdt oppe i højeste gear. Man kan måske rose sig af, at arbejdsløsheden er begrænset til nogle arbejdsløshedser i det danske samfund, hvor den ufaglærte arbejdskraft er særlig hårdt ramt; man kan sige, at vi fik genskabt vore varelagre, og man kan glæde sig over en investeringsvirksomhed, der har været rigelig. Men sandheden er dog den, at man ikke har lært at kombinere det danske folks forbrugslyst med dets forbrugsmulighed. Derfor vil man ikke være selvhjulpent i 1952, og derfor er det, man i disse dage, i disse uger og måneder, påtager sig et kolossalt ansvar ved at blive ved at føre en politik som den, man fører fra regeringens side.

Hvis den høje regering havde ønsket et samarbejde med os i disse spørgsmål — og jer er overbevist om, at den høje regering kunne have fået flere end os med i et sådant samarbejde —, så måtte regeringen regere, d. v. s. den måtte forstå, at det også er nødvendigt at gøre ubehagelige ting og at sige ubehagelige ting. Jeg ved meget vel, at der sandsynligvis er mere popularitet i den politik, regeringen følger, end i den politik, vi råder regeringen til at følge, i hvert fald i dag, det skal jeg ikke et eneste øjeblik betvivle. Men regeringen skulle erindre det ord af den engelske filosof Bertrand Russell, at en af de afgørende forskelle på mennesket og andre dyr, er, at man kan få mennesket til at gøre det ubehagelige, hvis man bare kan få ham til at indse, at det formål, i hvis tjeneste han gør det, er rigtigt. Og hvem har den forpligtelse, den opgave, at fortælle befolkningen, hvad det rigtige formål er? Det har regeringen, og regeringen ved, at det rigtige formål er at få befolkningen til at nedsætte sit forbrug, at få befolkningen til at spare mere, ikke at lade investeringen forløbe over penge skabt af regeringens gunst og amerikanernes nåde, men skabt ved befolkningens egen opsparring.

Hvis regeringen altså ville have haft samarbejde med os, kunne den have sagt: vi afventer nu nogle måneders udviklingen efter devalueringen, i den tid lægger vi forslaget om genopbygningsfonden, tanken om at slippe de bundne kassereserver løs, til side; vi afventer udviklingen. I så fald kunne vi da have svaret regeringen: hvis det viser sig, at I har ret, at en sådan politik fører til depression, til prisfald, som man ikke ønsker — thi der kunne dog tænkes prisfald, som man ønskede —, så vil vi til den tid yde vort bidrag til dette samarbejde.

Men vi har set, at regeringen kun vil følge den politik, som er den letteste.

Jeg for mit vedkommende er af den opfattelse, at vi her står ved en af de lejligheder, hvor der må siges fra, og jeg tror også, at der vil komme det øjeblik, da betydelige kredse i befolkningen forstår, hvorfor vi har sagt fra ved denne lejlighed. Man kunne vel fra visse sider møde den velvilje overfor tankerne i det forslag, der her er forelagt, at man ville foreslå det behandlet i et udvalg. Men man skal ikke stille et sådant forslag om behandling i et udvalg, hvis det blot er meningen, at man vil lade sagen dø strådeden i et udvalg. Så foretrækker vi langt, langt snarere at få vort forslag bragt til en afstemning her, inden det er for sent, d. v. s. inden loven af sig selv er udløbet og det er uigenkaldeligt forpasset, hvad vi burde have gjort. En velvilje, der viser sig deri, at man formelt henviser sagen til et udvalg, vil jeg under ingen omstændigheder betragte som en velvilje overfor den politik, jeg har talt om, og det forslag, vi har fremsat.

Lars M. Olsen: Mit parti kan ikke tiltræde det lovforslag, som det ærede medlem hr. Aksel Møller har talt for her i dag. Ved det ærede medlems tale ved forelæggelsen forleden og nu i dag søgte han fuldstændig at bagatellisere problemet arbejdsløshed. Ja, han var nærmest af den opfattelse, at der overhovedet ikke var tale om ledighed i dette land, i hvert fald hvad faglærte arbejdere angår. Jeg vil i al stilfærdighed have lov at minde om, at selvom vi ikke har nogen overvældende stor ledighed i Danmark for tiden, vil dog vel ingen kunne bestride, at der i dette øjeblik i forhold til udviklingen i fjor er en svag tendens i opadgående retning, og hvis man går ind for en genopbygning — hvad jeg forstod på det ærede medlem at han gør —, må en af forudsætningerne være den nødvendige likviditet, den nødvendige pengemængde til at foretage denne genopbygning med. Hvis vi ser på arbejdsløshedstallene i fjor og dem, vi opererer med i dag, viser det sig, at vi råder over en styrke ledige på ca. 60 000. Det er dog et tal, man da ikke helt kan bortforklare, og de, der i øjeblikket er ledige — det er jo heldigvis langt fra langvarigt arbejdsløse allesammen —, vil gerne alle i arbejde, og der findes adskillige faglærte arbejdere imellem denne skare af arbejdsløse.

Man forstår heller ikke rigtig, hvorledes det ærede medlem i sin forelæggelsestale forleden — og han gentog det i dag — kunne